

Emese Hanna utolsó levele önmagához

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXVI. évfolyam, 37. szám, 2022. szeptember 16.

Felöltöztetett. Mindent rám adott, amit levett. Notóriusan, precízen. Mint mikor kislányként öltöztetett. Csak nem nézett rám. Azóta sem. Levegő lettem. Fojtogató. Levegő. Szén-monoxid. Szálló por. Neki is. Magamnak is.

A párnámba fojtottam az arcomat, fulladoztam, hogy ne sírjak, vagy ha igen, ne hallják meg, nem volt szabad sírni nálunk.

Éjszaka álomba ajultam, a visszafojtott és mégis eresztett sírásoktól és valami fel-feltörő, zaklatott lélekcsuklásoktól, a reszkető, remegő sóhajoktól, a torkomban lévő, biliárdgolyó nagyságú gombócoktól, a félelemtől, hogy meghallják, sírok. Hogy egyáltalán tudok még. Jön, nem akarom, nem lehet, jön, akarom, nem lehet, fojtom, jönni akar, eresztem, nem enged, élesztem, irányítani tudom, aztán mégsem. Aztán már nem ment. Csak belül ömlött, folyt, rombolt, örvénylett.